

den ansøgte dispensation meddeles eller afslås. Der stilles ikke krav om nabosamtykke, men blot om orientering af naboerne.

De administrative konsekvenser af denne regel er endvidere søgt begrænset ved den i stk. 1, 1. pkt., foretagne meget snævre afgrænsning af den kreds af interesserede, som skal underrettes. Underretning foreslås kun givet til de umiddelbare naboer. Det er imidlertid fundet overvejende betænkeligt at overlade underretningen til den, der ansøger om dispensation, selv om de administrative konsekvenser af „nabobeskyttelses-ordningen“ derved kunne yderligere begrænses.

I nogle tilfælde bør imidlertid underretning utvivlsomt gives til en videre kreds. Bestemmelsen indeholder derfor i 2. pkt. en beføjelse for kommunalbestyrelsen til at forlange en sådan mere udstrakt orientering, før der tages stilling til ansøgningen. I disse tilfælde findes det forsvarligt at pålægge dispensationsansøgeren denne underretningspligt, idet det herved forudsættes, at underretningen indeholder mindst de oplysninger, som fremgår af kommunalbestyrelsens underretning til de umiddelbare naboer. Beføjelsen efter 2. pkt. er begrænset til at finde anvendelse i sager, der skal afgøres af kommunalbestyrelsen, dels fordi spørgsmålet antagelig ikke vil blive akutelt i sager, hvis afgørelse er delegeret til en grundejer- eller beboerforening, dels fordi det i øvrigt kan forekomme betænkeligt at tillægge en privat forening en sådan beføjelse.

I *stk. 6* foreslås det, at miljøministeren får beføjelse til at supplere *stk. 5* med nærmere regler om f. eks. underretningens indhold og måden for dens afgivelse, ligesom ministeren med hjemmel i *stk. 6* om fornødent vil kunne give en nærmere afgrænsning af de bestemmelser, der varetager hensyn til naboer eller andre omboende.

Forslagets *stk. 7* svarer til lignende bestemmelser i andre love, f. eks. by- og landzonenlovens § 10, byggelovens § 61, *stk. 1*, og den københavnske bygge-lovs § 64, *stk. 1* og 2. Det følger af den foreslåede bestemmelse, at kommunalbestyrelsen er legitimeret til at foranledige tinglysningen også i tilfælde, hvor dispensationen er meddelt af en privat forening.

Til § 48.

Paragraffen svarer til § 48 i det oprindelige lovforslag.

Efter gældende byplanlovs § 26, *stk. 1*, jfr. § 8, *stk. 1*, kan en kommunalbestyrelsens beslutning i medfør af en byplanvedtægt påklages til miljøministeriet inden 4 uger.

Efter byggelovens § 14 kan kommunalbestyrelsens afgørelser i henhold til bygge-lovgivningen på-

klages til miljøministeriet, når kommunen den 1. april 1970 havde mere end 30.000 indbyggere, og ellers til amtsrådet. Amtsrådets afgørelser kan derimod kun påklages til ministeriet i begrænset omfang. Således kan amtsrådets afgørelser i dispensationssager som hovedregel ikke påklages overhovedet, og en afgørelse, der træffes af amtsrådet som klagemyndighed, kan som hovedregel kun påklages, hvis afgørelsen omfatter spørgsmål om forståelse af loven. Klagefristen efter bygge-lovens § 14 er 30 dage.

Den forenkling af administrationen som helhed, der tilsigtes med lovforslagets § 47 om decentralisering af dispensationskompetencen, vil kun blive opnået, hvis der i hvert fald som hovedregel ikke kan ske påklage til ministeriet af kommunalbestyrelsens skønsmæssige afgørelser. Hvis adgangen til administrativ klage over for sådanne afgørelser ikke begrænses, må det nemlig befrygtes, at et betydeligt antal af afgørelserne — og ikke mindst afgørelserne i dispensationssager — indbringes for ministeriet i form af klagesager, hvis behandling gennemgående er langt mere tidkrævende og arbejdskraftsbelastende.

Med en begrundelse som den her anførte har boligministeriets arbejdsgruppe om dobbeltadministration i sin rapport af oktober 1973 (s. 26) lagt vægt på, at der i forbindelse med decentraliseringen indføres en sådan begrænsning i adgangen til administrativ klage.

For så vidt angår kommunalbestyrelsens afgørelser i dispensationssager må det iøvrigt erindres, at der i en sådan sag er ansøgt om tilladelse til at fravige en gældende bestemmelse og dermed opnå en begunstigelse. Sagens afgørelse vil altid bero på kommunalbestyrelsens skøn, der i vidt omfang må baseres på de stedlige forhold, og i beslutningsprocessen vedrørende dispensationer fra nabobeskyttelsesregler er i hvert fald de umiddelbare naboer involveret, jfr. lovforslagets § 47, *stk. 5*. Ministeriet vil på denne baggrund i praksis have yderst begrænsede muligheder for som klagemyndighed at kunne imødekomme en klage over, at en ansøgt dispensation er blevet afslået. Heller ikke en klage, f. eks. fra en nabo, over at en dispensation er blevet meddelt, vil i almindelighed kunne føre til en ændring af afgørelsen. Der gælder ikke — og bør heller ikke fastsættes — nogen frist, inden for hvilken en lovligt meddelt dispensation ikke må udnyttes, og almindelige forvaltningsretlige regler fører da til, at en begunstigende forvaltningsakt, som der her er tale om, normalt ikke kan ændres til ugunst for den pågældende. Retsbeskyttelseshensyn synes således ikke at kunne føre til, at der i konflikt med hensyn-